

Jessie (22)

*klap gekregen
met volleybal*

Zit het niet tussen je oren?

*Jessie Kamp
brengt jongeren
met NAH
onder de aandacht*

Het ene moment zien mensen allemaal foto's voorbijkomen van festivals die ik fotografeer en het andere moment kan een kopje koffie met vriendinnen al te veel zijn.

- Een vuist tegen haar hoofd bij een volleybalwedstrijd veranderde, totaal onverwacht, het leven van Jessie Kamp. Het was 13 maart 2018. Ze is niet weggeraakt en heeft de wedstrijd nog uitgespeeld. Daarna was er die hoofdpijn. De arts constateerde een lichte hersenschudding, met rust zou het beter gaan. Maar dat bleek niet zo te zijn. “Er is een tijd van voor en na de klap,” zegt Jessie. Voor de klap was ze een heel actieve meid. Ze volleybalde, zat in het 3e jaar van een hbo-opleiding fotografie, speelde viool, zowel klassiek als jamsessies tot laat in de nacht, pakte terrasjes met vriendinnen en was een echte boekenwurm. Kortom, haar agenda was vol. Nu is dat heel anders. Ze moet haar energie verdelen en alles goed plannen. Een boek lezen langer dan een kwartier, te lang voor een scherm zitten en bijvoorbeeld gesprekken voeren in groepen, zijn dingen die vragen om hoofdpijn.

Het was onduidelijk wat er nu precies met Jessie aan de hand was. Er is nooit echt vastgesteld dat het hersenletsel is. Ze heeft een MRI-scan ondergaan en heeft veel deskundigen geconsulteerd, maar ze moest zelf uitvinden hoe ze er mee om moest gaan. Goed luisteren naar haar lichaam, anticiperen op activiteiten en nee durven zeggen. Dat is dagelijkse realiteit geworden. Het helpt dat ze positief is ingesteld. Afgelopen november is ze begonnen met een werkgeheugentraining, waarvan ze nu in de afrondende fase zit. De gesprekken met de therapeute helpen haar goed. Binnenkort wil ze neurofeedback gaan doen.

Een halfjaar na de klap is Jessie weer voorzichtig begonnen met vioolspelen. Nu treedt ze weer op met allerlei soorten muziek en componeert ze ook. Maar altijd rekening houdend met haar verminderde belastbaarheid.

Datzelfde geldt voor fotografie. Jessie is zelfstandig fotograaf en maakt vooral foto's in de muziekindustrie. Het hele proces van schrijven tot optreden brengt zij in beeld. Dan lijkt het alsof ze geen last meer heeft van hersenletsel, maar je wil niet weten hoeveel haar dat aan energie kost. Het is fijn dat ze als zelfstandige haar eigen planning kan maken en zich tijdens het fotograferen terug kan trekken in haar eigen bubbel. Dat gaat nu goed.

Door corona maakte Jessie een grote reset door. Het betekende verplicht thuiszitten en dus rust, omdat er geen werk meer was. Door de rust kreeg ze weer meer energie en is ze stil gaan staan bij haar eigen gezondheid. Ze was bezig met haar afstudeertraject en realiseerde zich dat ze een project wilde gaan doen met betrekking tot hersenletsel en het breder wilde trekken dan haarzelf.

Gerwen (21)

aangereden
op de fiets

*Ik weet nooit waar ik zelf zal eindigen.
Als ik mijn been had gebroken en die zou rief meer herstellen,
dan zou ik weten waar ik de rest van mijn leven last van heb.
Dat kan ik nu niet zeggen over mijzelf.*

Roos (19)

fietsongeluk

*Eerst trok ik het me persoonlijk aan als
iemand mij niet begreep. Mijn psycholoog
zei dan altijd dat die ander ook anders
kan gaan denken. Daardoor ben ik een
stuk zekerder geworden, want zelf kan ik
er helemaal niks aan doen.*

“Ik ben lang niet de enige”, dacht Jessie. “Je bent jong en je hebt nog een heel leven voor je met de druk van de maatschappij om te presteren. Het is lastig om anderen inzicht te geven in je problemen, omdat ze onzichtbaar zijn. Er ontstaat dan bij hen verwarring en onbegrip.” Door middel van een project met foto’s en persoonlijke verhalen wil Jessie het makkelijker maken voor jongeren om aan anderen hun hersenletsel uit te leggen. Het project heeft de titel: “Zit het niet tussen je oren?”.

Emma Susan (20)
gevallen met dansen

Uiteindelijk vroeg Hij of het niet tussen mijn oren zat, of ik het niet allemaal had verzonnen...

Mike (26)
hersenvliesontsteking

Ik deed een opleiding en mij lukte het niet helemaal om dat te structureren en te organiseren. Mijn IQ is gewoon gemiddeld en dan vind ik het zonde dat ik op dat vlak de studie niet kan door.

Jessie deed oproepen in Facebook groepen om de jongeren te vinden. Daar kreeg ze heel veel reacties op. Dat geeft al het belang van het project aan. Hoeveel behoefte er is aan het delen van de verhalen. Ze heeft de jongeren gefotografeerd op plekken waar ze zich fijn voelen en liet ze vertellen over situaties waar zij tegenaan lopen door hun hersenletsel. De foto’s op deze pagina’s zijn een selectie uit het project. Meer van het project en haar werk kun je vinden op haar site:

www.jessiekamp.com

Voor het luisteren van de persoonlijke verhalen kun je ook de QR-code scannen.

